

АВГУСТИН ВОЛОШИН У ЗАРУБІЖНІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ

Якщо вітчизняні історики більшу увагу звертали на педагогічну, освітню і культурну діяльність Августина Волошина, то на Заході пріоритет віддавався його політичній спадщині. Серед небагатьох праць зарубіжних дослідників, у яких аналізується педагогічна спадщина А.Волошина, прийнятний виняток становить ґрунтовна монографія і статті чеської вченої Тетяни Беднаржової [1]. Її монографія «Августин Волошин – державний діяч, педагог-мислитель» написана на основі нових документів, які зберігаються в архівах Празького українського вільного університету та фондах «Музею визвольної боротьби в Празі», університетських бібліотеках та видавництвах, Слов'янській бібліотеці в Празі, празькому військовому історичному архіві, архіві Т.Г.Масарика та канцелярії Президента Чехословацької Республіки, Центральному Державному Архіві Вищих Органів Влади та Управління України в Києві. Введення до наукового обігу документів із вищезазначених архівів дало можливість дослідниці повніше та об'єктивно висвітлити плідну культурницьку діяльність Августина Волошина.

Монографія Т.Беднаржової відкривається розділом про життєвий шлях А.Волошина, якого вона справедливо називає «подвижником і патріотом». Хоча розділ написаний на основі вже відомих фактів із життя педагога, однак неоцінним інтерес становлять матеріали про празький період діяльності А.Волошина, який до цього часу був найменш досліджений. Із розділу видно, які предмети викладав А.Волошин в Українському вільному університеті, які праці підготував до друку на еміграції, коли був призначений ректором цього престижного наукового і навчального закладу. Важливо і те, що дослідниця в додатках до монографії помістила ксерокопії відшуканих архівних документів [2].

Значне місце в монографії Т.Беднаржової відводиться невтомній боротьбі А.Волошина за збереження рідної мови. Дослідниця рішуче засудила спроби окремих вчених, які намагалися зображувати Волошина маріонеткою, що служив різним режимам і спричинився до переходу на латиніку. «Щоб зберегти свою мову, звичаї, – відзначала Т.Беднаржова, – доводилося долати надзвичайні труднощі. Д-р. А.Волошин рішуче виступив проти заборони кирилиці. 9 серпня 1915 року на зібранні міжепархіальної комісії в Будапешті він говорив, що проект заміни кирилиці суперечить засадам нашої культурної свободи і не можна допустити, щоб в історії було зафіксоване таке насильство» [3]. Саме рідній, материнській мові А.Волошин надавав першорядного значення. Він вважав, що однією з передумов навчання грамоти є виховання у дітей «почуття рідної мови», «пахощів слів», «тонких відтінків звучання», які доступні дитині вже на ранніх етапах розвитку. «Дитина п'є духовне життя з грудей рідного слова», «мова кожного народу витворена самим народом». Необхідно погодитися з міркуваннями дослідниці, що навчання рідної мови у Волошина «крім дидактичного значення, має моральну сторону, то діти, легко засвоюючи близькі їм почуття і образи, вчать поважати свою Батьківщину, свій нарід, здобувають життєву упевненість» [4].

Найбільшій увазі заслуговує розділ «З педагогічної спадщини», в якому Т.Беднаржова піднімає актуальні проблеми загальної педагогіки, дидактики і психології в працях А.Волошина. Вона вперше в історіографії опрацювала маловідому для українських вчених працю А.Волошина «Педагогічна методологія», перший том якої побачив світ у Празі в 1943 р. Т.Беднаржова влучно відмітила, що «Педагогічна методологія» А.Волошина помітно відрізняється від традиційних підручників з педагогіки й тим, що виклад матеріалу супроводжується посиланнями на оригінальні (чеські, угорські, німецькі,

англійські, російські та українські, і навіть радянські) джерела. Повертаючись неодноразово до основних положень дидактики, автор ілюструє їх трактування видатними європейськими вченими, цитуючи квінтесенцію їх праць, пропонуючи проаналізувати висловлені думки. Такий історико-компаративний підхід, гадаємо, не просто цікавий, а й надзвичайно повчальний» [5]. Т.Беднаржова довела, що в своїй педагогічній концепції А.Волошин великого значення надавав оцінці психологічних особливостей діяльності учнів (інтересу, уваги, мислительських процесів, емоцій), визначення цілі та викликання уваги, мотивації, ініціативи, самостійності учнів у навчанні тощо.

А.Волошин був високоосвіченою, широкого кругозору людиною. В «Педагогічній методології» він вдумливо і скрупульозно використав педагогічну спадщину Й.Ф.Гербарта, О.Вільмана, В.Лая, В.Рейна та багатьох інших. «Разом з тим, оцінюючи та розвиваючи думки своїх попередників, А.Волошин подав власний огляд ступенів навчального процесу, перебіг яких має аналітико-синтетичний характер, а саме: I. Підготовка. 1. Аналіз. Розбір того, що знає учень про предмет. Визначення цілі. Настрій. 2. Синтез. Основа для нового пізнання (казка, оповідання, унаочнення, експеримент тощо). Враження. II. Повідомлення нового матеріалу. 3. Асоціація. Порівняння, встановлення нових зв'язків з попередніми, витворення зображення. 4. Система. Форма нового знання, поняття, правило, закон, перегляд і т.д. III. Застосування. 5. Метод. Моральні та практичні висновки» [6]. Т.Беднаржова також проаналізувала праці А.Волошина «О соціальному вихованню», «Загальна педагогіка», «Педагогічна психологія», «Педагогіка і дидактика». Саме Т.Беднаржова вперше зробила змістовний аналіз маловідомої книги А.Волошина «Про брехливість дітей», в якій визначний педагог відстоював думку, що «брехливість, як і інші риси характеру не є вродженою, а формується в процесі життя людини і боротися з цією негативною рисою характеру можна «тільки через виховання характеру».⁷¹ Змістовними є розділи в книзі Т.Беднаржової «Покликання вчителя та його вплив на учнів» і «Про методологію вивчення окремих шкільних предметів».

Детальне опрацювання майже всіх педагогічних праць Августина Волошина дало можливість Т.Беднаржовій зробити висновок: «Не претендуючи на повноту викладу методології окремих предметів, розробленої проф. А.Волошином, ми торкнулися лише деяких її аспектів. Однак навіть те, що нам вдалося висвітлити... засвідчує глибину педагогічної думки нашого вченого. Його рекомендації актуальні і тепер, можуть ефективно застосовуватись в реалізації програми розбудови української національної школи» [7].

Окремі аспекти педагогічної діяльності Августина Волошина піднімали в своїх працях М.Вайда, В.Лар, М.Лабунька.⁷² Автором узагальнюючого нариса про А.Волошина є О.Данко [8]. «О.Волошин був людиною щонайменше трьох покликань у житті, – відзначав автор. – Хоч прилюдно він появлявся завжди з священничим комірем, і між багатьма фотографіями з його життя тільки одна чи дві показують його в краватці, то все-таки його громадсько-політична позиція в очах і умах населення висунула на перший план уявлення про нього як політика, тимчасом перше і основне його покликання всього життя було покликання священника» [9]. Ці думки О.Данка розділяють А.Пекар і С.Яковенко [10].

О.Данко, на відміну від деяких вітчизняних вчених, чітко заявив: «... З огляду на занедбаність закарпатського населення та нездиференційованість його громадсько-політичного життя, а ще більше з огляду на агресивну політику мадяризації, практично все, що о.Волошин з невеликою групою народовецької інтелігенції робив для збереження самобутності свого народу, було політичним актом. Незалежно від того, якою була його формальна позиція. Тому за кожен ініціативу доводилося вести бої не тільки з мадярською владою, але й, що було ще болючіше, – з частиною руської змадяризованої інтелігенції, включно з греко-католицькими священниками, яким присвйчувала ідея швидкої мадяризації» [11]. Характеризуючи Августина Волошина як політика, О.Данко відзначав:

«Немає сумніву, що у випадку о.Волошина мова йде про людину незвичайну в політиці. Рівнозначно ясно, що була це людина інтелектуально високо обдарована, творча і винахідлива. По-друге, наявним у цієї назовні дуже спокійної людини був великий запас енергії активіста. І по-третє, володів він непохитною волею. Важко уявити серйозного політика, а тим більше державного мужа, без названих трьох елементів. І, нарешті, мав він тиху, але велику персональну відвагу, яку мають не всі політики» [12].

В американській історіографії автором фундаментальної монографії є П.Р.Магочій [13]. Вчений чітко довів, що «під час неспокійних місяців автономії серед великої частини місцевого населення значно виріс авторитет і вплив українофільської орієнтації. Тим часом, коли такі русофіли, як Бродій і Фенцик та русинофільські греко-католицькі клірики, як от єпископ Стойка і прелат Олександр Ільницький, прихилилися до Угорщини, українофіли здебільшого зоставались лояльними підданими Чехо-Словаччини і противились усім угорським та польським інтригам проти батьківщини. Оскільки представники українофільської орієнтації проповідували виразні антиугорські погляди, вона швидко поширилась, надто серед молоді» [14]. Відомо, що яскравою постаттю українофілів, їх лідером був Августин Волошин.

П.Р.Магочій високо оцінив результати виборів до Союму Карпатської України 12 лютого 1939 р., які «виявилися надзвичайно втішними для українофілів», і пройшли «в спокійній поважній атмосфері, без залякувань і підкупу» [15]. Що стосується проголошення А.Волошином незалежності, то вона на думку вченого, «швидше була символічна, ніж справжня. Край був покинутий празьким урядом, який і сам припинив існування, а також і Гітлером, що змінив свої плани щодо України і не мав потреби в цій, тепер неважливій карпатській території» [16]. П.Р.Магочій дає загалом об'єктивну оцінку А.Волошину. Однак, на думку дослідника, «події в Карпатській Україні теж спричинилися до відчуження американських русинів. Коли після мюнхенської угоди у вересні 1938 року Чехословаччину перетворено на федеративну республіку і Підкарпатська Русь нарешті здобула довгождану автономію, американські русини спершу раділи. Але коли в листопаді того ж року до влади прийшов уряд о.А.Волошина, який перейменував Підкарпатську Русь на Карпатську Україну, американські русини зовсім відчужилися. Незадоволення українською орієнтацією Волошина було таке велике, що провідні американо-русинські організації не висловили протесту, коли Угорщина захопила Підкарпатську Русь у березні 1939 р.» [17]. Такий підхід, на нашу думку, є надто прямолінійний і однобічний. Нищівну критику окремим висновкам П.Р.Магочія дав І.Лисяк-Рудницький [18].

Канадський історик Олександр Баран, захищаючи А.Волошина від численних нападів офіційної радянської історіографії, навів висловлювання чехословацького прем'єр-міністра: «У тих дуже важких умовах приходилось урядові Волошина виконувати нелегкий обов'язок в організації суспільних і адміністративних справ та в державному порядку. Але цей уряд проводить те все розважно і дуже енергійно в тісній співпраці з чехо-словацьким військом та відділами державної безпеки. Енергійні кроки нового автономного уряду монсеньора Волошина були в тих відносинах дуже доречні і не могли обмежитися тільки частковими рішеннями. Сьогодні автономний уряд вирішує проблеми нової адміністрації, старається упорядкувати справи економічні, усуває мовний дуалізм і витворює у всіх ділянках здорові настанови у гармонійній співпраці з центральною владою Чехо-Словацької Республіки» [19]. Прага просила А.Волошина не реагувати на різноманітні очорнення і наклепи. А про те, що вони не припинялися свідчить змістовна стаття угорського дослідника Омеляна Русина [20].

О.Русин, опрацювавши переважну більшість угорських періодичних видань, дійшов висновку, що після перемоги А.Волошина на виборах 12 лютого 1939 р., угорські газети збільшують кількість антиукраїнських, спрямованих на підрив Карпатської України, публікацій. 14 лютого 1939 р. газета «Пешті Уйшаг» результатам виборів присвятила

статтю: «Під знаком нестримного терору проведено «вибори» на русинській землі. Фальшиві результати опублікував уряд Волошина», а на другий день ще жакливішу: «Нещаслива доля русинського народу» та «Багато вбитих і важко пораниених під час виборів на землі русинів. В Олешнику вбито священослужителя». 21 лютого ці ж газети повідомляли: «Гасло Волошинових виборів: «Зразу згинуть ті, які голосують проти!» та «Прага хоче знищити панування волошинців». Вони і далі закидають громадськість матеріалами, наче не тільки населення Закарпаття, але й громадськість світу вважає за краще належати йому до гортіївської Угорщини [21].

Проте, відзначав О.Русин, про засідання Союму Карпатської України 15 березня, проголошення незалежності, обрання уряду, президента угорські газети мовчали. Вони рибіли матеріалами: «Розсиплеться паперова держава Волошина», «Волошин благає про припинення операції», «Повернути все Закарпаття», «Героїчний наступ угорських гонведів» та ін. [22]. Протилежну оцінку А.Волошину та політиці, яку проводив його уряд давала преса Югославії. Про це свідчить стаття Романа Мизя [23].

Автором численних праць про Августина Волошина і Карпатську Україну є визначний американський історик, уродженець Закарпаття, Петро Стерчо [24]. Його монографія «Карпато-українська держава...» – символічний літопис Карпатської України. Аналізуючи міжнародне становище Карпатської України, П.Стерчо довів, що долю краю вирішував не уряд А.Волошина, а «сильні світу цього», зокрема Німеччина. Дослідник аргументовано охарактеризував внутрішню політику А.Волошина, на яку негативно впливали різноманітні міжнародні фактори, спроби карпатського прем'єра розбудувати Карпатську Україну та відвернути угорську агресію. Даючи оцінку Карпатської України та її президенту, вчений стверджував: «П'ятимісячне існування Карпато-української держави, хоч навіть у федерації з чехами і словаками, в загальному мало колосальне значення не тільки для карпатських українців на даному відтинку часу, але й вирішило раз і на всі часи приналежність Закарпаття до України. Для загальної української справи ці події прислужились тим, що при їх наявності небувало зактуалізовано ідею визвольної боротьби, і то не тільки в усіх родах світової преси. Події в Карпатській Україні поставили українську проблему у даному відтинку часу в позицію найважливішої проблеми між політиками багатьох держав» [25]. В цьому і полягала велика історична заслуга перед своїм народом Августина Волошина.

На науково виважених фактах, широких узагальненнях і роздумах про велич і трагедію Карпатської України, її президента, написані праці відомого американського політолога та історика, професора університету ім. Лойоли в Чикаго, головного редактора «Енциклопедії української діаспори» Василя Маркуся. Перу вченого належить окремий біографічний нарис про А.Волошина [26]. Проголошення А.Волошином незалежності Карпатської України, глибоко переконаний В.Маркусь, було природним і закономірним явищем. Закарпатці дійшли до «свого повного дозрівання від «народу-племени» і «terra incognita» до самоусвідомлення своєї ідентичности, до програми державного оформлення та ідеї політичної єдности з усім українським народом й українською державою. Хочеться підкреслити, що цей шлях вів Закарпаття «від угорських русинів до Соборної української держави» [27].

Августин Волошин розглядається також на фоні міжнародних подій кінця 30-х років в узагальнюючих працях німецьких істориків Володимира Косика [28] та Інгеборн Фляйшхауер [29]. В.Косик, зокрема, у своїй монографії «Україна і Німеччина у Другій світовій війні» окремим параграфом виділив «Питання Карпатської України». Введення до наукового обігу документів із цілого ряду німецьких архівів, дало можливість В.Косику простежити еволюцію ставлення гітлерівського генералітету до Карпатської України. 8 жовтня 1938 р., тобто на час проголошення автономії Підкарпатської Русі, Гітлер «не висловив жодної думки про долю Закарпаття».⁹⁶ Однак, після Віденського арбітражу 2

листопада 1938 р. «Німеччина все більше віддалялась у справі Карпатської України» [30]. В.Косик влучно підмітив, що «проголошення автономії Карпатської України відбувалося в той момент, коли західна дипломатія займалася здогадками про найближчі плани Гітлера й засоби захисту західноєвропейських країн від можливого конфлікту. Оскільки переважала думка, що Німеччина кине на завоювання України, то автономія Карпатської України розцінювалася як німецька ідея, перший етап на шляху завоювання Радянської України» [31]. Саме цей факт налякав Й.Сталіна, що видно з його емоційного виступу на XVIII з'їзді ВКП (б).

В.Косик позитивно оцінює внутрішньополітичну діяльність уряду А.Волошина напередодні та під час виборів до Союму Карпатської України, що дало свої позитивні результати. Він відзначає: «Тим часом автономний уряд Карпатської України намагався протистояти всім проблемам і особливо спробам дестабілізувати країну. Щоб зашкодити іноземному впливу через політичні партії меншин, узгіднено підтримку партії, що об'єднувала українські течії. Вибори і Союм 12 лютого 1939 р. пройшли спокійно. Участь у виборах була дуже висока: 92,55%. Список Українського Національного Об'єднання отримав 92,4% голосів» [32]. Необхідно погодитись з думкою В.Косика, що Августин Волошин не міг щось зробити у справі покращення становища Карпатської України: «Що стосується Карпатської України, то жоден аргумент не міг змінити рішення Гітлера. Коли йому нагадували, що цей регіон збудив великі надії в українстві, Гітлер, за словами Ріббентропа, обмежився тим, що відповів: «Це трагічно, але неминуче». Він спростовував заяви, згідно з якими він був вплутаний в українські справи: «Якщо я був би пов'язаний з українцями та їх політичними планами, то у Відні не проголошувалося б арбітражне рішення, яке зробило Закарпатську Україну нежиттєздатною» [33].

У додатках до монографії В.Косика поміщені два документи з німецьких архівів, які свідчать про спроби А.Волошина виправити безнадійність становища. В уривку із листа посла Франції у Берліні Кулондра міністру закордонних справ Франції від 14 березня 1939 р. вказується, що «зі свого боку, пан Волошин телеграмою домагається допомоги й підтримки Райху й Італії. Мало вірогідно, що ці дві країни приймуть таке прохання» [34]. Другим документом є телеграма А.Волошина до міністра закордонних справ Німеччини Й.Ріббентропа: «Ми проголошуємо незалежність Карпатської України й просимо захисту в Німецького райху. Одночасно інформуємо вас, що угорські війська сьогодні о 6 годині перейшли кордон поблизу Мукачева... Августин Волошин, голова уряду» [35]. Однак відповіді не було.

Аналогічні думки висловила відома німецька дослідниця І.Фляйшхауер, яка в своїй монографії, зокрема в розділі «Німеччина відмовляється від Закарпатської України», відзначала: «В лютому 1939 р. Гітлер, як видно, тимчасово залишив намір використати так звану Закарпатську Україну в якості пропагандистського і військового засобу завоювання Радянської України. В березні він відкрито віддав її в нагороду за приєднання до антикомінтернівського пакту угорському регенту Горті... 14 березня, за день до вступу німецьких військ в Прагу, німецькі війська окупували цю східну, межуючу з СРСР частину Чехословаччини» [36] (дослідниця допустилася прикрої помилки, бо лише 17–18 березня 1939 р. на території Закарпаття встановився угорський окупаційний режим – Авт.).

Останні дні життя А.Волошина перебували в центрі уваги І.Кічака [37]. «Трагічно склалася доля Президента Карпатської України о.Августина Волошина. Під час Другої світової війни він замешкав у Празі, де працював ректором Українського Вільного Університету. Коли після капітуляції Німеччини большевицькі війська зайняли Прагу, він був 21 травня 1945 р. заарештований, дарма, що ніколи не був советським громадянином, ані не перебував ніколи на території СРСР, і вивезений до Москви. Там він і помер 11 липня 1945 року в Лефортовській тюрмі» [38]. (А.Волошин помер 19 липня 1945 р. в Бутирській в'язниці – Авт.).

Об'єктом дослідження відомого словацького вченого Миколи Мушинки були взаємини військового міністра Карпатської України Степана Клочурака і Августина Волошина [39]. «Уже стислий аналіз взаємин Степана Клочурака з Августином Волошином, – писав М.Мушинка, – свідчить про їх тісну і плідну співпрацю протягом чвертьстоліття (1919–1945). Обидва вони боролися за незалежну демократичну Україну, в рамках якої хотіли бачити й своє Закарпаття» [40]. І дійсно, С.Клочурак був зразковим секретарем прем'єр-міністра. Він їздив з А.Волошином в усі подорожі по Закарпаттю і за кордон, готував для нього доповіді, тексти офіційних документів, організовував зустрічі з представниками преси і радіо тощо [41].

Даний короткий історіографічний огляд дає можливість стверджувати, що зарубіжні історики внесли певний вклад у дослідження різнобічної діяльності А.Волошина. Переважна більшість праць, що опубліковані на Заході, присвячена з'ясуванню політичної спадщини президента Карпатської України. Виняток становить змістовна монографія чеської дослідниці Тетяни Беднаржової про педагогічну і культурницьку діяльність Августина Волошина. Такий стан справ пояснюється браком джерельних матеріалів про життєвий шлях А.Волошина. Оригінальністю відзначаються праці П.Р.Магочія, В.Маркуся, В.Косика, І.Фляйшхауер, О.Данка та багатьох інших, в яких А.Волошин зображений на фоні політичних подій кінця 30-х років.

1. Беднаржова Т. Августин Волошин – державний діяч, педагог-мислитель. – Львів, 1995; Її ж: Августин Волошин // Альманах «Гомону України» на рік 1995. – Торонто–Онтаріо, 1993. – С.77–82; Її ж: Августин Волошин – 120 років від дня народження // Пороги. – №1. – 1994.
2. Беднаржова Т. Августин Волошин – державний діяч, педагог-мислитель. – С.36–45.
3. Там само. – С.47.
4. Там само. – С.48.
5. Там само. – С.71.
6. Там само. – С.78.
7. Там само. – С.96.
8. Там само. – С.127.
9. Вайда М. Августин Волошин // Америка. – 1954. – 18 берез.; Його ж: Монсенйор д-р. Августин Волошин // Календар «Провидіння». – 1959. – С.89–93; Його ж: У 90-ту річницю народин президента А.Волошина // Вільне слово. – 1964. – 28 берез.; Лар В. Про діяльність президента Волошина // Ковчег. – 1948. – Ч.5–11; Лабунька М. Останній ректор УВУ в Празі // Карпатський край. – 1994. – №7–12. – С.69–70.
10. Данко О. Августин Волошин – людина трьох покликань // Карпатська Україна і Августин Волошин. – С.110–115.
11. Там само. – С.110.
12. Пекар А. Батько Волошин в обороні греко-католицької церкви // Світло. – 1975. – 1975. – жовтень-листопад; Яковенко М. Августин Волошин як священик // Шлях. – 1955. – 22 жов.
13. Данко О. Названа праця. – С.113.
14. Там само. – С.115.
15. Магочій П.Р. Формування національної самосвідомості: Підкарпатська Русь (1848–1948). – Ужгород, 1994.
16. Там само. – С.148.

17. Там само. – С.147.
18. Там само. – С.148.
19. Там само.
20. Лисяк-Рудницький І. Карпатська Україна і народ в пошуках своєї ідентичності // Історичні есе. –Т.1. – К.:Основи, 1994. – С.451–470.
21. Баран О. Чехо-Словаччина і уряд Карпатської України // Карпатська Україна і Августин Волошин. – С.46.
22. Русин О. Угорська преса про Карпатську Україну (1938–1939 роки) // Там само. – С.146–159.
23. Там само. – С.154.
24. Там само. – С.154–155.
25. Мизь Р. Відгуки на проголошення Карпатської України та на її трагедію в українській пресі Югославії // Там само. – С.121–126.
26. Стерчо П. Карпато-Українська держава: До історії визвольної боротьби карпатських українців у 1919–1939 роках. – Львів, 1994; Його ж: Августин Волошин // Календар-альманах «Нового шляху». – 1974. – С.36–37; Його ж: Батько Карпато-українського відродження // Америка. – 1965. – 4–11 верес.
27. Там само. – С.221.
28. Маркусь В. Августин Волошин // Енциклопедія Українознавства. Словникова частина. – Т.1. – С.315.
29. Маркусь В. Від народу-племені через автономістські прагнення до державності і соборності // Культура Українських Карпат: традиції і сучасність. Матеріали міжнародної наукової конференції. – Ужгород, 1993. – С.22.
30. Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. – Париж–Нью-Йорк–Львів, 1993.
31. Фляйшхауэр І. Пакт Гитлер–Сталин и инициатива германской дипломатии. 1938–1939. – М., 1991.
32. Косик В. Названа праця. – С.59.
33. Там само. – С.60.
34. Там само. – С.59.
35. Там само. – С.66.
36. Фляйшхауэр І. Указанная работа. – С.93.
37. Кічак І. Незалежна Карпатська Україна // Визвольний шлях. – 1996. – Кн.3. – С.259–262.
38. Там само. – С.261.
39. Мушинка М. Взаємини Степана Ключурака з Августином Волошином // Карпатська Україна і Августин Волошин. – С.127–135.
40. Там само. – С.134.
41. Там само. – С.431.

SUMMARY

V. Basarab, M. Vehesh. Avhustyn Voloshyn in the foreign historyography.

Article makes an analysis of works of the foreign historians about the life and activity of the President of the Carpathian Ukraine Avhustyn Voloshyn. Authors prove that the objective research of A. Voloshyn's inheritance could be possible only in the West.